

[Valdemar Thomsen.]

det tænker de, som hverken er udsat for Ruin eller Arbejdsløshed, maaske ikke saa dybt over, før det er for sent.

Gennemførelse af vort Ændringsforslag vilde bevirke, at den kloge ikke som nu kan narre dens mindre kloge, og derfor er det vel sagtens ikke noget for Børsens og Bankernes Folk, og jeg ved naturligvis ikke, selv om jeg har mine Anelser, hvor stor Indflydelse disse Herrer har i Regeringskredse, og derfor heller ikke, om vi, naar Problemet bliver tænkt tilstrækkeligt igennem, kan regne med Tilslutning til vore Bestræbelser for at tilvejebringe et virkelig redeligt Grundlag.

Vort let overskuelige Ændringsforslag gaar ud paa det afgørende vigtige, at lægge Forholdene saaledes til Rette, at der ikke bliver Grund til Strejker og Lockouter hvert Aar.

En Fordel maa det afgjort være for alle, at de Forpligtelser, man under et saadant Løn- og Prissystem paatager sig for at opnaa et eller andet Gode, eller den Betaling, man sikrer sig for visse Ydelser, er nogenlunde konstant, ikke i Forhold til noget i og for sig saa ligegyldigt som Guld, men i Forhold til det, som til syvende og sidst er afgørende: I Forhold til Omkostningsniveauet, i Forhold til Vareværdier og Livsfornødenheder.

Forslaget er, som sagt, let at overse, og da det ledsages af ret udførlige Bemærkninger, skal jeg ikke spilde den kostbare Tid med en nærmere Gennemgang.

Subsidiært stiller vi et Ændringsforslag, der kort og godt gaar ud paa, at Nationalbanken forpligtes til, saa længe Landbrugets officielle Forrentningsprocent er under 5, at notere Sterling til Kurs 26. Der er i Gaar fra flere Sider udtalt rosende Ord om den Kronesænkning, der gennemførtes i 1933. Paa Grundlag af disse gode Erfaringer og i Betragtning af den Beskedenhed, som vore Ændringsforslag er Udtryk for, vil jeg anmode Tingets Medlemmer om at stemme, helst for det første, men ellers for det andet af vore Ændringsforslag. Saa faar vi nemlig en Ordning, som baade Arbejder og Bonde kan være tjent med.

Aksel Larsen: Vor Mening om det af Regeringen stillede Lovforslag, der fastholdes uændret i Betænkningen, har naturligvis ikke ændret sig. Jeg skal derfor ikke gentage Skildringen af hele vor Stilling til dette Lovforslag; den er fremsat tilstrækkelig tydeligt i Gaar. Jeg skal kun komme med et Par supplerende Bemærkninger,

foranlediget ved en aabenbar Uenighed mellem Socialdemokratiets og Det konservative Folkepartis Ordfører om, hvorvidt Forslaget er ensidigt i Arbejdernes Favør, eller hvorvidt det er et upartisk Forslag.

Jeg maa ganske vist sige, at det overrasker mig, at en socialdemokratisk Ordfører har den Dristighed at sige, at den socialdemokratiske Regerings Stilling til Arbejdskonflikten er upartisk. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Fr. Andersen har faaet Arbejdernes Stemmer i Kalundborg, for at han skulde optræde upartisk, naar Kalundborgs Arbejdere er i Kamp med Arbejdsgiverforeningen.

Men jeg kan ikke give nogen af de to Herrer Ret. Forholdet er, som jeg sagde i Gaar, hvad jeg fik en uventet, men bevares kærkommen Understøttelse i af det ærede Medlem Hr. Rager gennem hans statistiske Beregninger, det, at de uhyre beskedne Lønforhøjelser, der bevilges gennem Mæglingforslaget, intet betyder, hverken i Forhold til Prisstigningerne eller i Forhold til de kolossale Fortjenester, Industrien har haft takket være Regeringens Krisepolitik. Det ligger desuden saadan, at Regeringen, som maa have Hovedansvaret for denne Krisepolitik, har drevet Priserne og Industriaktionærernes Dividender i Vejret gennem en Række Aar, og samtidig har Regeringens Meningsfæller i Fagforbundenes Ledelse brugt hele deres Indflydelse, alle deres demagogiske Evner og al deres Dristighed til at begaa Lovbrud og til at forhindre Arbejderne i at gaa til Kamp for Krav om nødvendig Forbedring i Lønninger og Arbejdsforhold. Det er Sagen.

Derfor er Forslaget ikke ensidigt i Arbejdernes Interesse; det er heller ikke upartisk, men det er Kronen paa 4 Aars krisepolitisk Udvikling og fuldkommen i denne Krisepolitikens Aand. Det er i Arbejdsgiverforeningens Favør.

Nu vil man heroverfor sige: Ja, men i Arbejdsgiverforeningen laa Stemmetallet 59 mod 41. Det ved jeg godt. Jeg ved ogsaa, at dette er opnaaet derved, at Formanden Julius Madsen, der synes at have bragt sig selv i en lidt mærkelig Situation, satte sit Mandat ind paa at faa Forslaget forkastet. Men vi ved alle sammen, at Statsministeren havde Ret, da han i Gaar pukkede paa, at den betydende Del af Industrien her i Danmark brændte af Begærlighed efter at faa Lov til at begynde Arbejdet paa de i Forligsmandens Mæglingsforslag fastsatte Betingelser.

Naar Forholdet er saadan — og det er ikke alene min Opfattelse af Tingene, vi